

ΙΕΡΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
8η Νοεμβρίου 2019

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι στὴν ζωὴ μας

9

ΕΥΛΟΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ
Πρὸς Οἰκοδομὴν καὶ Παραμυθίαν

■ Τὸ «χαρτί» καὶ τὸ πετραχήλι

Ὁ Φύλακας Ἄγγελος* τὴν φοβερὴ ὥρα τοῦ θανάτου

Όταν ὁ Πνευματικὸς παπα-Γαβριὴλ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν κόσμον στὴ Νέα Σκίτη, εἶχε ἀρρωστήσει πολὺ βαριὰ καὶ ἦταν πρὸς θάνατον ὁ Μοναχὸς Κύριλλος Κουμιώτης ἀπὸ τὴν Καλύβα τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» καί, ἐπειδὴ πλησίαζε ἡ ὥρα τῆς ἐκδημίας του, κάλεσε τὸν Πνευματικὸ του νὰ ἐξομολογηθεῖ, τὸ ἔτος 1965.

Ὁ Πνευματικὸς του παπα-Ἐφραίμ προσπάθησε νὰ βοηθήσει τὸν πάσχοντα νὰ ἐξομολογηθεῖ, ἀλλὰ ὁ ἀσθενὴς ἔλεγε πὼς **στὸν ἀριστερὸ ὦμον** ἦταν κολλημένο ἓνα χαρτί πού κάτι ἔγραφε, ἀλλὰ τι ἔγραφε δὲν μποροῦσε νὰ εἰπεῖ.

Πῆγε κι ἄλλος Πνευματικὸς, ὁ παπα-Χαράλαμπος ἀπὸ τὰ γύρω ἀσκητικὰ Καλύβια, ἀλλὰ κι αὐτὸς στάθηκε ἀδύνατο νὰ βοηθήσει τὸν ψυχορραγοῦντα ἀδελφὸ Κύριλλο.

Τότε ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφὸς του παπα-Νεόφυτος, Πνευματικὸς καὶ ἐκεῖνος, κάλεσε καὶ τὸν γέροντα Πνευματικὸ παπα-Γαβριὴλ Λευτεριώτη, ὁ ὁποῖος, μ' ὅλη τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη, πῆγε κοντὰ στὸν ἀσθενῆ καὶ σὰν ἔμπειρος Πνευματικὸς, ὅταν τοῦ εἶπε γιὰ τὸ χαρτί, ρώτησε τὸ Μοναχὸ Κύριλλο νὰ τοῦ πεῖ τι ἀκριβῶς βλέπει. Ὁ ἀσθενὴς εἶπε πὼς **στὰ δεξιὰ βλέπει δύο λευκοφόρους Ἀγγέλους καὶ στὰ ἀριστερὰ ἦταν ἔτοιμοι νὰ ἀρπάξουν τὴν ψυχὴ του πολλοὶ δαίμονες**, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους μὲ τὴν οὐρά του ἔπαιζε μὲ τὸ κομβοσχοῖνι τοῦ ἡσυχαστῆ γέροντα Ἰωσήφ, πού βρισκόταν κι αὐτὸς ἐκεῖ.

Ὁ Πνευματικὸς παπα-Γαβριὴλ παρεκάλεσε ὅλους τοὺς ἀδελφούς νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενῆ καὶ ρώτησε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ Μοναχὸ Κύριλλο νὰ τοῦ πεῖ τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας του.

Ἄφοῦ ὁ ἀσθενὴς τὰ εἶπε ὅλα, τότε τὸν ρώτησε ἂν τὸ χαρτί εἶναι ἀκόμα κολλημένο στὸν ὦμο του. Ὁ ἀσθενὴς ἀπάντησε πὼς ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ. Ὁ Πνευματικὸς τότε εἶπε στὸ Μοναχὸ Κύριλλο νὰ ρωτήσῃ τὸ Φύλακα Ἄγγελο νὰ τοῦ εἰπεῖ ἐκεῖνος τί γράφει τὸ χαρτί. Ὁ Μοναχὸς Κύριλλος γύρισε πρὸς τοὺς Ἀγγέλους καὶ τοὺς μίλησε σὲ γλῶσσα, ποὺ ὁ Πνευματικὸς δὲν καταλάβαινε οὔτε μία λέξη ἀπ’ αὐτὰ ποὺ ἔλεγε. **Κ**ὶ ὁ Ἄγγελος τοῦ ἀπαντοῦσε στὴν ἴδια γλῶσσα. **Τ**ότε ὁ παπα-Γαβριὴλ ἔβαλε τὸ πετραχήλι ἐπάνω στὸν ἀσθενῆ καὶ τὸν ρώτησε τί τοῦ εἶπε ὁ Ἄγγελος ὅτι γράφει τὸ χαρτί. **Κ**ὶ ὁ Μοναχὸς Κύριλλος τοῦ εἶπε δύο ἁμαρτίες ποὺ αὐτὸς πρῶτα δὲ θυμόταν νὰ τις πεῖ.

Ὁ Πνευματικὸς, μόλις ἄκουσε αὐτά, τοῦ διάβασε τὴ συγχωρετικὴ εὐχή. Ὅταν τελείωσε, πῆρε τὸ πετραχήλι καὶ ὁ ἀσθενὴς εἶπε στὸν Πνευματικὸ πὼς τὸ χαρτί κόλλησε στὸ πετραχήλι καὶ ἔσβησαν τὰ ἁμαρτήματά του, ποὺ ἦταν γραμμένα σ’ αὐτό. **Κ**αὶ μὲ τὸ λόγο αὐτόν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα καὶ κοιμήθηκε τὸν αἰώνιο ὕπνο τῶν μακαρίων.

Ἡ πεῖρα καὶ διάκριση τοῦ Πνευματικοῦ βοήθησε τὸν ἀδελφὸ Κύριλλο νὰ ἐξομολογηθεῖ καὶ νὰ καθαριθεῖ ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες του, **μὲ διερμηνέα τὸν Ἄγγελο Φύλακα τῆς ψυχῆς.**

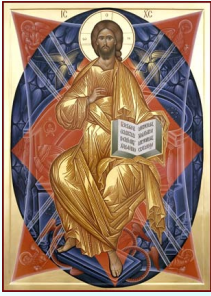

■ **«Νύχτα καὶ ἡμέρα μᾶς παραστέκουν, προστάτες καὶ βοηθοὶ σὲ ὅλα»**

Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι ἀγαποῦν τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν**

Μιὰν ἄλλη φορὰ ποὺ ὁ Ἅγιος Νήφων, Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, βρισκόταν πάλι στὴν ἐξοχή, ὕψωσε τὰ χέρια του νὰ προσευχηθῇ.

Ξαφνικά, ἀνοίγουν τὰ Οὐράνια καὶ βλέπει τὸν Κύριο νὰ κάθεται σ’ ἕνδοξο Θρόνο, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ πλῆθος Ἀγγέλων.

Ἀπόμεινε νὰ τοὺς ἀτενίζῃ ἔκθαμβος...

Ἦθελε νὰ πετάξῃ σὰν πουλί, ἂν μπορούσε, γιὰτὶ φλεγόταν ἀπ' τὸν πόθο νὰ βρεθῆ κοντὰ τους.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι τὸν παρατηροῦσαν μὲ εὐχαρίστηση, λέγοντας ἀναμεταξύ τους:

- Νὰ ὁ ἀγαπητὸς μας φίλος Νήφων! Δὲς μὲ τί λαχτάρια καὶ ἀγάπη μᾶς κοιτάζει! Δικαίως

καὶ ἐμεῖς τὸν μνημονεύουμε κατὰ τὶς θεῖες ἱερουργίες μας!...

Αὐτὰ ἔλεγον οἱ ἄχραντοι Ἄγγελοι.

Καὶ ἐκεῖνος, ὅταν ἦρθε στὸν ἑαυτό του, πλημμυρισμένος ἀπὸ εὐφροσύνη, ἔπλεξε ἐγκώμια καὶ τραγούδια γιὰ χάρη τους, κατάφορτα ἀπὸ γλυκασμό:

Ἦ, πόσο ἀγαποῦν οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν! Μᾶς βοηθοῦν σὲ κάθε καλὸ ἔργο.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν παραμένῃ ἀδιάπτωτος ὁ πόθος καὶ ἡ λαχτάρια μας γι' αὐτούς: τοὺς πολύτιμους λίθους, τὰ ἀστραφτερὰ μαργαριτάρια, τὰ ὑπερουράνια κάλλη, τὰ ἀθάνατα λουλούδια;

Ἀδιάκοπα μεσιτεῦν γιὰ μᾶς καὶ δυσωποῦν τὸν Φιλάνθρωπο νὰ μᾶς λυπηθῆ καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ αἰώνιο πῦρ.

Νύχτα καὶ ἡμέρα μᾶς παραστέκουν: • Ὅταν τρῶμε μᾶς φρουροῦν καὶ μᾶς ὑπερασπίζουν. • Ὅταν κοιμώμαστε μᾶς σκεπάζουν μὲ τὶς φτεροῦγες τους. • Ὅταν δουλεύουμε ἢ βαδίζουμε ἢ ταξιδεύουμε στὴν θάλασσα εἶναι πάντα κοντὰ μας προστάτες καὶ βοηθοὶ μας σὲ ὅλα!

(*) Ἀνδρέα Μοναχοῦ Ἀγιορείτου, Τὸ Γεροντικὸ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σελ. 408-409, ἐκδ. «Ἄθως». • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἐνας Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος - Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, σελ. 147, ἔκδοσις 14η, Ἱερὰ Μονὴ Παρακλητοῦ, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1994. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.